

midlertidig Bevillingslov for det kommende Aar, naar man i begge Thing kan komme til en gjensidig Forstaaelse om en anden Affattelse, altsaa en overensstemmende Forstaaelse. Jeg behøver i saa Henseende kun at henvide til, hvad der blev udtalt af den første Taler i Landstthinget under Sagens 1ste Behandling, nemlig den 4de kongevalgte Landstthingsmand (Fischer), en Mand, hvis Ord maa have særlig Vægt i denne Sag, fordi han først i en Aarrække har været Folkethingmand og dernæst i en Aarrække Landstthingsmand, og fordi han i en Aarrække har været Statsrevisor og i adskillige Aar har været Minister og saaledes mere end maaste nogen Anden har havt Leilighed til at gjøre sig bekendt med den praktiske Forstaaelse af de midlertidige Finantslove. Dette Medlem udtalte: Det maa være aabenbart for Alle, der ere inde i Forholdene, at det ikke er muligt, at Landstthinget vedtager dette Lovforslag, som det nu foreligger. Det Samme blev udtalt paa en anden Maade af den 5te Landstthingsmand for Kjøbenhavn (Krieger), en Mand, hvis Ord man ogsaa her i dette Thing i Almindelighed tillægger Betydning. Denne ærede Landstthingsmand udtalte, at skjøndt det ikke var juridisk konstateret, tvivlede han dog ikke et Øieblik paa, at den midlertidige Bevillingslov ikke vilde blive vedtaget af Landstthinget i dens tidligere Skikkelse, og han udtalte derfor, at der kun forelaa to Muligheder, enten den Mulighed, at der ikke kom nogen midlertidig Bevillingslov, eller den, at man maatte enes om en anden Affattelse af den nu foreliggende Lov. Efter at Sagen ligger saaledes for, har jeg for mit Vedkommende i Forening med min ærede Kollega i Finantsudvalget (Dinesen) anset det for rigtigst ved denne Behandling at gjøre et Forsøg paa at fremsætte et Forslag til en anden Form. Vi have selvfølgelig ikke været blinde for det Vanskelige, som er derved, en Vanskelighed, som netop blev paapeget af den ærede Landstthingsmand, jeg sidst nævnte, men det er dog forekommet os, at den Omstændighed, at det kunde være vanskeligt, ikke i og for sig indeholder tilstrækkelig Grund til ikke at gjøre et Forsøg, thi det maa vistnok overhovedet siges, at det altid vil være vanskeligt at affatte i almindelige Udtryk en Bemyndigelse, som sigter paa en stor Mængde detaljerede Ting.

Jeg har saa meget mere fundet Anledning til at stille dette Endringsforslag, som jeg havde ønsket at vise, at det fra min Side var oprigtig ment, naar jeg under Sagens 1ste Behandling gjorde gjældende, at vi ikke opfattede den af Regjeringen foreslaaede Affattelse som en Affattelse, der forlangtes ubetinget vedtaget, men som en Affattelse, der var forelagt til nærmere Overveielse og Drøftelse, for at der deraf kunde fremgaa en Affattelse, som begge Thing kunde være enige om, og jeg har yderligere ønsket ved dette Forslag positivt at vise, at det er mit Ønske, at der kunde komme en Forstaaelse til Veie mellem de to Thing. Jeg kan naturligvis i saa Henseende kun beklage, at der saa at sige slet ikke har fundet nogen Forhandling Sted om den midlertidige Bevillingslov i dette Things forskjellige Grupper, saaledes som det jo snarere vilde kunne have fundet Sted, hvis den var bleven henvisst til Finantsudvalget, thi derved har det selvfølgelig været vanskeligt for os at komme til en Affattelse, som kunde ventes netop at tage de fornødne Hensyn til de Punkter i den forelagte Affattelse, som særlig have vakt Anstød hos Flertallet. Jeg har opfattet det saaledes, at det, som Hovedanken særlig gik ud paa, var dette — og det er ogsaa kommet frem i det andet Thing — at man har opstillet Ordene „nødvendige Udgifter“ uden nogen som helst nærmere Betegnelse eller Begrændsning. Ganske vist tror jeg ikke, at det forholder sig saaledes, som det er blevet sagt, at der dermed var givet Regjeringen Bemyndigelse til at afholde alle Udgifter, fordi den maatte anse alle de Udgifter, der vare foreslaaede, for nødvendige; thi det maa vistnok indrømmes fra alle Sider, at Regjeringen kan have god Grund til at foreslaa adskillige Udgifter, som den anser for at være hensigtsmæssige, forstandige og ønskelige, men dog ikke for nødvendige, og det er jo ogsaa blevet gjort gjældende i det andet Thing, at det jo dog fornuftigvis maa forstaaes saaledes, at det var nødvendigt at afholde disse Udgifter, medens den midlertidige Bevillingslov løb, altsaa i det Tidsrum, der hengik af Aaret, inden den ordinære Finantslov blev vedtaget. Jeg tror ikke, at dette Begreb er i den Grad ubegrændset, som udtalt, men jeg har